यस्मै ददाति मनुवित् स जनोऽस्य साक्षात्
स्यात् किङ्करो न खलु तत्र विचारणीयं ॥ ५ ॥
राजद्वारे व्यवहारे सभायां
द्यूते वादे चाष्टयुक्तं शतञ्च ।
जप्त्वा वाचं प्रमथामीरयेद्यो
वर्त्तेतासौ तत्र तत्रोपरिष्टात् ॥ ६ ॥
आसीनं सुरमथनं कदम्बमूले
गायन्तं मधुरतरं व्रजाङ्गनाभिः ।
स्मृत्वाग्नौ मधुमिलितैर्मयूरकेध्मै-
र्हुत्वासौ वशयति मन्त्रवित् त्रिलोकीं ॥ ७ ॥
रासमध्यगतमच्युतं स्मरन्
यो जपेद्दशशतं दशाक्षरं ।
नित्यशो झटिति मासतो नरो
वाञ्छितामतिवहेत् स कन्यकां ॥ ८ ॥
तुङ्गकुञ्जमधिरूढमच्युतं
या विचिन्त्य दिनशः सहस्रकं ।
साष्टकं जपति सा हि मण्डलात्
वाञ्छितं वरमुपैति कन्यका ॥ ९ ॥
नृत्यन्तं व्रजसुन्दरीजनकराम्भोजालिसंग्राहितं
ध्यात्वाष्टादशवर्णकं मनुवरं लक्षं जपेन्मन्त्रवित् ।
लाजानामथवा मधुद्रुततरैर्हुत्वायुतं चूर्णकै-
रुद्वोढं प्रजपेच्च तावदचिरादाकाङ्क्षितां कन्यकां ॥ १० ॥